

Referat despre familie si educatia copiilor in cultura ebraica - a doua parte

In realitate, pozitia femeii in societatea ebraica era mai buna decat o prezinta textele legilor. Astfel, daca femeia raminea vaduva fara copii nu era lasata in voia soartei; fratele fostului ei sot era obligat sa o ia de sotie, spre a asigura descendenta familiei. Au fost cazuri si la evrei foarte rare, e adevarat, cind femeia s-a bucurat de cea mai inalta consideratie public. Eroina Debora si-a condus poporul in lupta, profeta Hu;da era consultata de regele Iudeei, Atalia a ocupat chiar tronul Iudeei; iar Iudita si Estera si-au salvat poporul in momente foarte grele. Pe de alta parte, femeile tuturor evreilor puteau iesi in public, participau la serbari, se bucurau de stima in calitatea lor de mame. Incat, intelegem de ce textele sapientiale ebraice tin sa laude fidelitatea sotilor. In acelasi timp, este cu neputinta sa ne andoim de existenta pe scara larga a unei dragoste conjugale sincere, atat de frumos elogiata in Cintarea Cintarilor. Copiii, considerati o binecuvintare pentru familia ebraica, erau inconju rati de multa atentie si grija. Numele, in epoca patriarhatului, li-l dadea tatal. A opta zi de la nastere copilul era circumcis, aplicandu-i-se, se pare, si un tatuaj care avea rolul magic de a-l proteja contra spiritelor rele. Stra vechiul rit al circumciziei anterior, se pare, epocii bronzului a fost introdus si s-a generalizat la evrei relativ tirziu. Alaptarea dura, se pare, de obicei trei ani.

Educatia copilului o facea in primii ani mama; dupa care, tatal il invata traditiile nationale, religioase, morale si literare. (Se pare ca orice cap de familie stia scrie si citi). El ii da, fireste, si instructia profesionala. Acest invatamint rudimentar era exclusiv oral. In timp ce la egipteni, la mesopotamieni sau la hititi existau si scoli de scribi, la evrei institutia invatamintului public a aparut abia catre sfirsitul secolului al II-lea i.e.n. in familie, copilul era invatat in primul rand sa respecte pietatea filiala; datoria de supu nere fata de parinti era socotita prima obligatie a omului, dupa cea fata de religie. In cel mai vechi cod ebraic, Cartea Aliantei, se prevede pedeapsa cu moartea pentru fiul care isi loveste, ori macar isi blestema tatal sau ma ma.